

“Bread To Eat, Clothing To Wear”: The Trials of Yaakov, and the Struggles of Man

וַיִּנָּדַר יַעֲקֹב
נֶדֶר לֵאמֹר אִם־יְהִיָּה אֱלֹהִים עִמָּדִי וּשְׁמֵרֵנִי בַדֶּרֶךְ
הַזֶּה אֲשֶׁר אֲנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן־לִי לֶחֶם לֵאכֹל וּבִגְדֵי
לְלִבָּשׁ: וּשְׁבַתִּי בְשָׁלוֹם אֶל־בֵּית אָבִי וְהָיָה יְהוָה לִי
לְאֱלֹהִים:

²⁰ Then Jacob took a vow, saying, “If God will be with me, will guard me on this way that I am going; will give me bread to eat and clothes to wear; ²¹ and I return in peace to my father’s house, and HASHEM will be a God to me — ²² then this stone which I have set up as a pillar shall become a house of God, and whatever You will give me, I shall repeatedly tithe to You.”

(פ' ו' 31 - ו' 41 - PARSHAS VA'YISRAEL)

Source Materials
Rabbi Efrem Goldberg
reg@brsonline.org

The Seirite genealogy
36:20-37:5
These are the sons of Seir the Horite who were settled in the land: Lotan and Shobal and Zibeon and Anah, 21 and Dishon and Ezer and Dishan. — these are the chiefs of the Horite, the descendants of Seir in the land of Edom.

22 The sons of Lotan were: Hori and Hemam; Lotan's sister was Timna.
23 These are the sons of Shobal: Alban and Manahath and Ebal; Shepho and Onam.

24 These are the sons of Zibeon: Aiah and Anah — the same Anah who discovered the mules in the desert while he was pasturing the donkeys for Zibeon, his father.

25 These are the children of Anah: Dishon and Oholibamah daughter of Anah.

26 These are the sons of Dishan: Hemdan and Eshban and Ithran and Cherah.

27 These are the sons of Ezer: Bilhan and Zaavan and Akan.

28 These are the sons of Dishan: Uz and Aran.

29 These are the chiefs of the Horite: Chief Lotan, Chief Shobal, Chief Zibeon, Chief Anah, 30 Chief Dishon, Chief Ezer, Chief Dishan — these are the chiefs of the Horite, according to their chiefs, in the land of Seir.

31 Now these are the kings who reigned in the land of Edom before a king reigned over the Children of Israel: 32 Bela, son of Beor, reigned in Edom, and the name of his city was Dinhabah. 33 And Bela died, and Jobab son of Zerah, from Bozrah, reigned after him. 34 And Jobab died and Husham, of the land of the Temanites, reigned after him. 35 And Husham died, and Hadad son of Bedad, who defeated the Midianites in the field of Moab, reigned after him, and the name of his city was Avith. 36 And Hadad died, and Samlah of Masrekah reigned after him. 37 And Samlah died, and Saul of Rehoboth-nahar reigned after him. 38 And Saul died, and Baal-hanan, son of Achbor, reigned after him.

39 Baal-hanan, son of Achbor, died, and Hadar reigned after him; the name of his city was Pau, and his wife's name was Mehetabel, daughter of Matred, daughter of Me-zahab.

40 Now these are the names of the chiefs of Esau, by their families; by their regions, by their names: the chief of Timna; the chief of Albah; the chief of Jetheth; 41 the chief of Oholibamah; the chief of Elah; the chief of Pinon; 42 the chief of Kenaz; the chief of Teman; the chief of Mibzar; 43 the chief of Magdiel and the chief of Iram; these are the chiefs of Edom by their settlements, in the land of their possession — he is Esau, father of Edom.

PARASHAS VAYEISHEV

37 Jacob settled* in the land of his father's sojournings, in the land of Canaan.
2 These are the chronicles of Jacob: Joseph, at the age of seventeen years, was a shepherd with his brothers by the flock, but he was a youth with the sons of Bilhah and the sons of Zilpah, his father's wives; and Joseph would bring evil reports about them to their father. 3 Now Israel loved Joseph more than all his sons since he was a child of his old age, and he made him a fine woolen tunic.
4 His brothers saw that it was he whom their father loved most of all his brothers so they hated him; and they could not speak to him peaceably.
5 Joseph dreamt a dream which he told to his brothers, and they hated him.

Joseph's dreams were Divine revelations that he was to be the leader of the family. As Sh'lah puts it, he was to be a spiritual bridge between the exalted level of the Patri- archs and the lesser one of the tribal ancestors. The brothers, however, understood his dreams to be reflections of his waking fantasies that he would dominate his peers.

כא בני-שעיר החרי ישיבי הארץ לטמן ושוכל וצבעו וענה: וישו ויצר
כב ודישו אלה אלופי החרי בני שעיר בארץ אדום: יהיו בני-לוטן חרי
כג והימם ואחות לוטן תמנע: ואלה בני שוכל עלון ומנחת ועיבל שפו
כד ואונם: ואלה בני-צבעו ואיה וענה הוא ענה אשר מצא את-הימם
כה כמדבר פרתעתו את-החמרים לצבעו אביו: ואלה בני-ענה רשו
כו ובני-אצר בלחן וועזו ועצו: אלה בני-דישו עוז וארן: אלה אלופי החרי

כז אלוף לוטן אלוף שוכל אלוף צבעו אלוף ענה: אלוף רשו אלוף אצר
כח אלוף רישו אלה אלופי החרי לאלפיהם בארץ שעיר:
כט ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך-מלך ישראל:
לא וימלך באדום בלע בן-בעור ושם עירו דנהבה: וימת בלע וימלך
לב תחמיז יורב בן-ירח מבצרה: וימת יורב וימלך תחמיז השם מארץ
לה התימני: וימת השם וימלך תחמיז הדד בן-בדד המפכה את-מדן בשדה
לו מואב ושם עירו עויר: וימת הדד וימלך תחמיז שלמה ממשרקה: וימת
לז שמלך וימלך תחמיז שאול מרחכות הנדה: וימת שאול וימלך תחמיז
לט בעל חנו בן-עכבור: וימת בעל חנו בן-עכבור וימלך תחמיז הדד ושם
מ עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת-מטרוד בת מי דגב: ואלה שמות

אלופי עשו למשפחתם למקמתם בשממם אלוף תמנע אלוף עלון
מא מב אלוף יתת: אלוף אהל-במה אלוף פיגו: אלוף קנו אלוף תימו
מב אלוף מבצרה: אלוף מגדיאל אלוף עירם אלה אלופי אדום למשבתם
מג בארץ אחוזתם הוא עשו אבי אדום: פפפ קיד פפפיקים קליטיה סימן

מז פפפיקים קליטיה סימן
מח פפפיקים קליטיה סימן
מט פפפיקים קליטיה סימן
נא פפפיקים קליטיה סימן
נב פפפיקים קליטיה סימן
נג פפפיקים קליטיה סימן
נד פפפיקים קליטיה סימן
נה פפפיקים קליטיה סימן
נו פפפיקים קליטיה סימן
נז פפפיקים קליטיה סימן
נח פפפיקים קליטיה סימן
נט פפפיקים קליטיה סימן
נז פפפיקים קליטיה סימן
נח פפפיקים קליטיה סימן
נט פפפיקים קליטיה סימן

נז פפפיקים קליטיה סימן
נח פפפיקים קליטיה סימן
נט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סא פפפיקים קליטיה סימן
סב פפפיקים קליטיה סימן
סג פפפיקים קליטיה סימן
סד פפפיקים קליטיה סימן
סה פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן
סז פפפיקים קליטיה סימן
סח פפפיקים קליטיה סימן
סט פפפיקים קליטיה סימן

פרשת ושב

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

א יב וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ פלעז: אלה תלדות יעקב ויסף בן-
שבע-עשרה שנה היה רעה את-אחיו בלעז והוא נער את-בני בלעה
ואת-בני זלפה ונשי אביו ויבא יוסף את-דבתם רעה אל-אביהם:
ושראל אהב את-יוסף מכל-בניו בן-זקנים הוא לו ועשה לו פתנת
ר פסים: ויראו אחיו כי-אתו אהב אביהם מכל-אחיו וישנאו אתו ולא
יכלו דברו לשלום: ויהלם יוסף חלום ויעד אחיו וירספו עוד שנה ארו:

36:31. The Edomite kings listed here reigned either before Moses, who had the status of a king, or who were destined to reign in future years, prior to Saul, the first Jewish king (for Ezra).

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

ease in This World, too?" (Rashi).
37:2. At this time Jacob was 108 years old; Isaac was 168 and lived for another twelve years. Leah died at about this time (see Seder Olam 2).

37:5-11. Joseph's dreams and the intensified hatred. Although the Sages leave it as an open question whether dreams have validity (Berachos 55a), it is clear from the Scriptural accounts of the dreams of Joseph, Pharaoh, and his officials that God used them to convey revela-

tions of future events.

37:1. After his long exile and struggles, Jacob wished finally to settle down in tranquility, but the anguish of Joseph's kidnapping pounced upon him. God says, "Are the righteous not satisfied with what awaits them in the World to Come that they expect to live at

even more. ⁶He said to them, "Hear, if you please, this dream which I dreamt: Behold! — we were binding sheaves in the middle of the field, when, behold! — my sheaf arose and also remained standing; then behold! — your sheaves gathered around and bowed down to my sheaf."

⁸His brothers said to him, "Would you then reign over us? Would you then dominate us?" And they hated him even more — because of his dreams and the intensi- fied hatred because of his talk.

⁹He dreamt another dream, and related it to his brothers. And he said, "Look, I dreamt another dream: Behold! the sun, the moon, and eleven stars were bowing down to me."

¹⁰And he related it to his father and to his brothers; his father scolded him, and said to him, "What is this dream that you have dreamt! Are we to come — I and your mother and your brothers — to bow down to you to the ground?" ¹¹So his brothers were jealous of him, but his father kept the matter in mind.

¹²Now, his brothers went to pasture their father's flock in Shechem. ¹³And Israel said to Joseph, "Your brothers are pasturing in Shechem, are they not? Come, I will send you to them." He said to him: "Here I am!" ¹⁴And he said to him, "Go now, look into the welfare of your brothers and the welfare of the flock, and bring me back word." So he sent him from the depth of Hebron, and he arrived at Shechem.

¹⁵A man discovered him, and behold! — he was blundering in the field; the man asked him, saying, "What do you seek?" ¹⁶And he said, "My brothers do I seek; tell me, please, where they are pasturing." ¹⁷The man said: "They have journeyed on from here, for I heard them saying, 'Let us go to Dothan.'" So Joseph went after his brothers and found them at Dothan.

¹⁸They saw him from afar; and when he had not yet approached them they conspired against him to kill him. ¹⁹And they said to one another, "Look! That dreamer is coming! ²⁰So now, come and let us kill him, and throw him into one of the pits; and we will say, 'A wild beast devoured him.' Then we shall see what will become of his dreams."

²¹Reuben heard, and he rescued him from their hand; he said, "We will not strike him mortally!" ²²And Reuben said to them: "Shed no blood! Throw him into this pit in the wilderness, but lay no hand on him!" — intending to rescue him from their hand, to return him to his father.

²³And so it was, when Joseph came to his brothers they stripped Joseph of his tunic, the fine woolen tunic that was on him. ²⁴Then they took him, and cast him into the pit; the pit was empty, no water was in it.

²⁵They sat to eat food; they raised their eyes and they saw, behold! — a caravan, and lotus — on their way to bring them down to Egypt. ²⁶Judah said to his brothers, "What gain will there be if we kill our brother and cover up

It is true that the brothers had reason to dislike Joseph. According to their own evaluation of their mission and his deeds, they had reason even to hate him. But their verdict was tainted by jealousy, and because men of their stature had no right to be jealous. God made them the instruments to bring Joseph to Egypt in such a heartless manner, causing their father twenty-two years of grief. Since it was foreordained that Jacob and his family go to Egypt, the triumphant journey to Mount Sinai.

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׁמַעוּ נָא הִנְחִילִים הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתִּי: וְהִנֵּה אֲנִי חֹמֵר אֲלֵמִים אֲלֵמִים בְּתוֹךְ הַשָּׂדֶה וְהִנֵּה קָמָה אֲלֵמִתִּי וְגַם-נִצְבָּה וְהִנֵּה חֲסִפְיָהּ אֲלֵמִתְכֶם וְתִשְׁתַּחֲוּוּ לָאֲלֵמִתִּי: וַיֹּאמְרוּ לוֹ אֲחָיו הֲמִלְךָ תִּמְלַךְ עָלֵינוּ אִם-כִּשְׂרֹל תִּמְשַׁל בָּנוּ וְיוֹסֵף עוֹד שָׂנֵא אֹתוֹ עַל-חֲלַמְתּוֹ וְעַל-דְּבָרָיו: וַיַּחֲלֵם עוֹד חֲלוֹם אֲחֵר וַיִּסְפֹּר אֹתוֹ לְאָחָיו וַיֹּאמֶר הִנֵּה חֲלַמְתִּי חֲלוֹם עוֹד וְהִנֵּה הַשָּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ וְאַחַד עֶשֶׂר כּוֹכָבִים מִשְׁתַּחֲוִים לִי: וַיִּסְפֹּר אֶל-אָבִיו וְאֶל-אָחָיו וַיַּגִּיעַר בּוֹ אָבִיו וַיֹּאמֶר לוֹ מִה חֲלַלְתֶּם הַזֶּה אֲשֶׁר חֲלַמְתָּ הֲבֵנָה נִבְנָא אֲנִי וְאִמִּי וְאָחָיו וְהִשְׁתַּחֲוּת לָהֶּן אֲרָצָה: וַיִּקְבְּאוּ

כּוֹ אָחָיו וְאָבִיו שָׁמַר אֶת-דְּבָרָיו: וַיִּלְכוּ אֲחָיו לְרַעוּת אֶת-צֵאֵן אָבִיהֶם בְּשֶׂבֶם: וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל-יוֹסֵף הֲלוֹא אֲחִיךָ רָעִים בְּשֶׂכְךָ לָכֶּה וְאֲשַׁלְּחֶנְךָ אֲלֵיהֶם וַיֹּאמֶר לוֹ הֲנִי: וַיֹּאמֶר לוֹ לְרֵאֵא רְאֵה אֶת-שְׁלוֹם אָחִיךָ וְאֶת-שְׁלוֹם הַצֹּאן הַהִשְׁבִּי בְּכֶךָ וְשַׁלְּחֵהוּ מַעֲמֵק חֲבֵרוֹן וְנִבְא שְׂכָמְתִּי: וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תַעֲזֶה בְּשׂוּדָה וַיִּשְׁאַלְהוּ הַאִישׁ לָאִמֶּר מַה-תִּבְבַּשׁ: וַיֹּאמֶר אֶת-אָחִיו אָנֹכִי מִבְּבַשׁ הַגִּידָה נָא לִי אִיפֹה הֵם רָעִים: וַיֹּאמֶר

הַאִישׁ נִסְעוּ מִזֶּה כִּי שְׁמַעְתִּי אֲמַרִים נִלְכָּה דְתִינָה וְנִלְךָ יוֹסֵף אַחֵר אָחָיו וַיִּמְצְאֵם בְּדָתָן: וַיֵּרְאוּ אֹתוֹ מֵרֶחֶק וּבְטָרֵם יָקָרְב אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַבְּלוּ אֹתוֹ לְהִמְיִתוֹ: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחָיו הִנֵּה בַעַל הַחֲלָמוֹת הַלֵּזָה בָּא: וְעַתָּה וְלָכוּ וְנַהַרְגֵהוּ וְנִשְׁלַחְהוּ בְּאֶחָד הַכְּרוֹת וְנִאֲמַרְנוּ מִיֵּה רָעָה אֲכַלְתֵּהוּ וְנִרְאֶה מַה-יִּהְיֶה חֲלָמְתּוֹ: וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן רָאוּבֵן וַיַּצְלִיחַ מִיָּדָם וַיֹּאמֶר לֹא נִבְנֶה נַפְשׁ: כִּב וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם רְאוּבֵן אֶל-שְׁפֹכֵי-דַם הַשְּׁלִיכוּ אֹתוֹ אֶל-הַבּוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר בְּמִדְבַר יַד אֶל-חֲשַׁלְחֵנוּ-כִּי לְמַעַן הַצִּיל אֹתוֹ מִיָּדָם לְהַשִּׁיב אֶל-אָבִיו: כג וַיְהִי כַאֲשֶׁר-בָּא יוֹסֵף אֶל-אָחָיו וַיִּפְשִׁטוּ אֹת-יוֹסֵף אֶת-כְּתֹנֶתוֹ אֶת-כִּתְנֵת הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

כד מִצְרִימָה: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה אֶל-אָחָיו מַה-לָּעַע כִּי נַהַרְג אֶת-אָחֵינוּ וְכַסְּנוּ

וְהַיָּדִים הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

כה מִצְרִימָה: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה אֶל-אָחָיו מַה-לָּעַע כִּי נַהַרְג אֶת-אָחֵינוּ וְכַסְּנוּ

וְהַיָּדִים הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

כו מִצְרִימָה: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה אֶל-אָחָיו מַה-לָּעַע כִּי נַהַרְג אֶת-אָחֵינוּ וְכַסְּנוּ

וְהַיָּדִים הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

כז מִצְרִימָה: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה אֶל-אָחָיו מַה-לָּעַע כִּי נַהַרְג אֶת-אָחֵינוּ וְכַסְּנוּ

וְהַיָּדִים הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

כח מִצְרִימָה: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה אֶל-אָחָיו מַה-לָּעַע כִּי נַהַרְג אֶת-אָחֵינוּ וְכַסְּנוּ

וְהַיָּדִים הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

כט מִצְרִימָה: וַיֹּאמֶר יְהוֹדָה אֶל-אָחָיו מַה-לָּעַע כִּי נַהַרְג אֶת-אָחֵינוּ וְכַסְּנוּ

וְהַיָּדִים הַפְּסִים אֲשֶׁר עָלָיו: וַיִּקְחוּהוּ וַיִּשְׁלַכוּ אֹתוֹ בְּכַרְדֵּי הַבּוֹר וְהַבּוֹר רַק אֵין בוֹ מַיִם: **וַיֵּשְׁבוּ לְאָכַל-לֶחֶם** וַיֵּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אַרְבַּת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה מִגִּלְעָד וְגַמְלִיִּים נֹשְׂאִים נֹכָחַת וְצָרִי וְלֵט חוֹלְכִים לְחוּרֵי

ל

37:11-28. Joseph is sent to visit his brothers; his sale into slavery. The stage now is set for one of the most perplexing events recorded in the Torah: the near killing of Joseph and his sale into slavery by his brothers. The story cannot be understood superficially, for we are not dealing with a band of robbers and murderers who would murder because of a coat. The brothers felt that Joseph was a threat not so much to them as to the family's destiny. They knew that the weeding-out process that banished Ishmael and Esau from the chosenness of Israel was a threat now to their generation, so that the mission of the Patriarchs could go forward with them. But if Joseph were to bring dissension into the family, he would destroy this potential with untold consequences. If so, then he had to be judged as a traitor and a danger to them all.

Why were the brothers the ones who made Joseph suffer? The hand of Heaven was at work in the sale of Joseph. The brothers thought he was a menace to the unity and destiny of the family. They thought that they would kill him — and a dead man cannot reign. They thought that they would make him a slave — and a slave cannot reign. But God thought otherwise; Joseph would be king, no matter what they did. The Sages teach: Our father Jacob would have had to descend to Egypt in chains and a collar. Said God, "He is My firstborn son, shall I bring him down there in disgrace? ... Rather, I will lead his son before him and he will be forced to descend after him" (Midrash Bereshit Rabbah 86:2). But why did his great and righteous brothers have to be the instruments of his mistreatment?

his blood? ²⁷ Come, let us sell him to the Ishmaelites — but let our hand not be upon him, for he is our brother, our own flesh. ²⁸ His brothers agreed. ²⁹ Midianite men, traders, passed by; they drew Joseph up and lifted him out of the pit and sold Joseph to the Ishmaelites for twenty pieces of silver; then they brought Joseph to Egypt. ³⁰ Reuben returned to the pit — and behold! — Joseph was not in the pit! So he rent his garments. ³¹ Returning to his brothers he said, "The boy is gone! And! — where can I go?" ³² They took Joseph's tunic, slaughtered a goatling, and dipped the tunic in the blood. ³³ They dispatched the fine woolen tunic and they brought it to their father, and said, "We found this; identify, if you please: Is it your son's tunic or not?" ³⁴ He recognized it and he said, "My son's tunic! A savage beast devoured him! Joseph has surely been torn to bits!" ³⁵ Then Jacob rent his garments and placed sackcloth on his loins; he mourned for his son many days. ³⁶ All his sons and all his daughters arose to comfort him, but he refused to comfort himself, and said: "For I will go down to the grave mourning for my son." And his father bewailed him. ³⁷ Now the Medanites had sold him to Egypt, to Potiphar, a courtier of Pharaoh, the Chamberlain of the Butchers.

38 It was at that time that Judah went down from his brothers and turned away towards an Adullamite man whose name was Hirah. ² There Judah saw the daughter of a prominent merchant whose name was Shua; he married her and consorted with her. ³ She conceived and bore a son and he called his name Er. ⁴ She conceived again and bore a son and she called his name Onan. ⁵ And yet again and she bore a son; and called his name Shelah; and it was in Chezib when she bore him.

⁶ Judah took a wife for Er his firstborn; her name was Tamar. ⁷ But Er, Judah's firstborn, was evil in the eyes of HASHEM, and HASHEM caused him to die. ⁸ Then Judah said to Onan, "Consort with your brother's wife and enter into levirate marriage with her, and establish offspring for your brother."

⁹ But Onan knew that the seed would not be his; so it was, that whenever he would consort with his brother's wife, he would let it go to waste on the ground so as not to provide offspring for his brother. ¹⁰ What he did was evil in the eyes of HASHEM, and He caused him to die also.

¹¹ Then Judah said to Tamar, his daughter-in-law, "Remain a widow in your father's house until my son Shelah grows up" — for he thought, "Lest he also die like his brothers." — So Tamar went and lived in her father's house.

¹² Many days passed and Shua's daughter, the wife of Judah, died; when Judah was consoled, he went up to oversee his sheepshearers — he and his Adullamite friend, Hirah — to Timnah.

¹³ And Tamar was told, as follows, "Behold your father-in-law is coming up to Timnah to shear his sheep." ¹⁴ So she removed her widow's garb from upon her, covered herself with a veil, and wrapped herself up; she then sat by the crossroads which is on the road toward Timnah, for she saw that Shelah had grown, and she had not been given to him as a wife.

¹⁵ When Judah saw her, he thought her to be a harlot since she had covered herself. Consequently, to bring about the union between the righteous Judah and Judah, Tamar decided that she had to seek unconventional — even distasteful — means, by enticing Judah. But even that ruse would not have succeeded in cohabit with Tamar.

את-דמיו: לכו ונמכרנו לישמעאילים ויהיו אל-תוהי: בו ביי-אחינו כשרנו הוא וישמענו אחיו: ויעברו אנשים מדינים סחרים וימכרו ויעלו את-יוסף מן-הבור וימכרו את-יוסף לישמעאילים בעשרים כסף ויביאו את-יוסף מצרימה: וישב ראובן אל-הבור ודנה אין-יוסף בבור ויקרע את-בגדיו: וישב אל-אחיו ויאמר הילך איננו ואני אנה אני-בא: ויקחו את-כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויסבלו את-כתנת בדם: וישלחו את-כתנת הפסים ויביאו אל-אביהם ויאמרו זאת מצאנו חכר-גא: וכתנת בנו הוא אם לא: ויכירה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתו: ^{לד} סרף טרף יוסף: ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתו ויתאבל על-בנו ימים רבים: ויקמו כל-בניו וכל-בנותיו ויקמו ויקמו לוחתנם ויאמר ביי-אדך אל-בני אכל שאלה ויבנו אתו אביו: והמדינים מכרו אתו אל-מצרים לפוטופר סרס פרעה שר הטבחים:

לח רביעי א יהיו בעת ההוא ירד יהודה מאת אחיו ויט עד-איש עדלמי ושמו חירי: ורא-שם יהודה בת-איש פנעני ושמו שוע ויקחה ויבא אליה: ^ב וימכרו יוסף לישמעאלים וישמו ער: וימכרו יוסף לישמעאלים ויביאו את-שמו אונו: ויחפו עוד וימכרו לישמעאלים את-שמו שלה ויהי בכיב ויבדלו אתו: וישח יהודה אשה לער בכורו ושמה תמר: והיו ער

בכור יהודה רע בעיני יהוה וימחה יהוה ויאמר יהודה לאונו בא אל-אשת אחיו ויבס אותה ויקם ורע לאחיו: וידע אונו כי לא לו יהיה הורע והלה אם-בא אל-אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן-רע לאחיו: וידע בעיני יהוה עשה וימת גם-אחיו: ויאמר יהודה

יב ימות גם-הוא כאחיו וימך תמר ויחשב בית אביה: וירבו הימים ויקמת בת-שוע אשת-יהודה וינחם יהודה ויעל על-גויו צאנו הוא וחידה רעהו העדלמי תמנתו: ויצד לתמר לאמר הנה חמיו עליה

יג תמננה לנו צאנו: ויחפו בנדי אלמנותה מעליה ויבס בעציה ותתעלה ויקשב בפתח עינים אשר על-גרך תמננה כי האמה ביי-גל שלה

יח והוא לא-יחנה לו לאשה: ויראה יהודה ויחשבה לזונה כי כסתה

38:14-19. The moral basis for the union of Tamar and Judah. At times when there is an enormous potential for a breakthrough of good, the forces of evil fight back furiously, just as an army with its back to the barricades will counterattack tenaciously. Tamar, a very righteous woman, was Divinely ordained to become the ancestress of the Davidic dynasty. But Judah's two oldest sons were unworthy, and Judah rebuffed her. In the normal course of events, therefore, she would not have been able to marry anyone from Judah's family, which would have made it impossible for her to carry out her spiritual

38:10-16. Judah's sons marry Tamar, but die for their sin. According to the Midrash, Tamar was the daughter of Noah's son Shem (Bereshit Rabba 85:10), who resided in Canaan. Er was very young when he married, for all the events related in this chapter transpired in the twenty-two years between the sale of Joseph and Jacob's descent to Egypt (Seder Olam).

The nature of the sin of Er and Onan is given in verse 9. Er and Onan did not want Tamar's beauty to be married by pregnancy, so they wasted their seed. For this grave sin they suffered death (Rashi).

them, "Do not interpretations belong to God? Relate it to me, if you please."⁹ Then the Chamberlain of the Cupbearers recounted his dream to Joseph and said to him, "In my dream — behold! there was a grapevine in front of me!¹⁰ On the grapevine were three tendrils; and it was as though it budded — its blossoms bloomed and its clusters ripened into grapes. ¹¹ And Pharaoh's cup was in my hand and I took the grapes, pressed them into Pharaoh's cup, and I placed the cup on Pharaoh's palm."

¹² Joseph said to him, "This is its interpretation: The three tendrils are three days. ¹³ In another three days Pharaoh will lift up your head and will restore you to your post, and you will place Pharaoh's cup in his hand as was the former practice when you were his cupbearer. ¹⁴ If only you would think of me with yourself when he benefits you, and you will do me a kindness, if you please, and mention me to Pharaoh, then you would get me out of this building. ¹⁵ For indeed, I was kidnaped from the land of the Hebrews, and even here I have done nothing for them to have put me in the pit."

¹⁶ The Chamberlain of the Bakers saw that he had interpreted well, so he said to Joseph, "I, too! In my dream — behold! three wicker baskets were on my head. ¹⁷ And in the uppermost basket were all kinds of Pharaoh's food — baker's handiwork — and the birds were eating them from the basket above my head."¹⁸ Joseph responded and said, "This is its interpretation: The three baskets are three days. ¹⁹ In three days Pharaoh will lift your head from you and hang you on a tree; birds will eat your flesh from you."

²⁰ And it was on the third day, Pharaoh's birthday, that he made a feast for all his servants and he counted the Chamberlain of the Cupbearers and the Chamberlain of the Bakers among his servants. ²¹ He restored the Chamberlain of the Cupbearers to his cupbearing and he placed the cup on Pharaoh's palm. ²² But he hanged the Chamberlain of the Bakers he hung, just as Joseph had interpreted to them.

²³ Yet the Chamberlain of the Cupbearers did not remember Joseph, but he forgot him.

PARASHAS MIKEITZ

1 It happened at the end of two years to the day: Pharaoh was dreaming that he beheld! — he was standing over the River, when beheld! out of the River there emerged seven cows, of beautiful appearance and robust flesh, and they were grazing in the marshland. ² Then behold! — seven other cows emerged after them out of the River — of ugly appearance and gaunt flesh; and they stood next to the cows on the bank of the River. ³ The cows of ugly appearance and gaunt flesh ate the seven cows of beautiful appearance and robust, and Pharaoh awoke. ⁴ He fell asleep and dreamt a second time, and behold! seven ears of grain were sprouting on a single stalk — healthy and good. ⁵ And behold! seven ears, thin, and scorched by the east wind, were growing after them. ⁶ Then the seven thin ears swallowed up the seven healthy and full ears; Pharaoh awoke and beheld! — it had been a dream.

⁸ And it was in the morning: His spirit was agitated; so he sent and summoned all the necromancers of Egypt and all its wise men; Pharaoh related

41:2. The symbolism of Pharaoh's dream is clear: Since famine and abundance in Egypt depend on the overflow of the Nile, Pharaoh saw the cows coming up from the River. That the fat cows remained near the River symbol-

הָלָא לְאֱלֹהִים פְּתוּרִים סְפָרוּ יָגָא לִי: וְיִסְפָּר שֶׁר־הַמַּשְׁקִים אֶת־הַלְחָמוֹ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחִלְלָמִי הוֹדָה גַּפְנוֹ לִפְנֵי: וּבְגַפְנוֹ שֶׁלְשָׁה שָׂרִיגִים וְהוּא כִפְרָחִת עֲלֵתָהּ נִצְחָה הַבְּשִׂילוֹ אֲשׁוּבָלְחֵיהֶּ עֲנֻבִים: וְכֹס פְּרֻעָה בִּידֵי וַאֲקִיח אֶת־הָעֲנֻבִים וַאֲשַׁחֲט אֹתָם אֶל־כֹּס פְּרֻעָה וְאֶתְּנוּ אֶת־הַכֹּס עַל־כֶּף פְּרֻעָה: וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פְּתוּרָנוֹ שֶׁלְשָׁת הַשָּׂרִיגִים שֶׁלְשָׁת יָמִים הֵם: בְּעוֹד אֶשְׁלֹּשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרֻעָה אֶת־רֵאשֶׁת הַדְּשִׁיבָה עַל־כֶּף וְהִתְנַח כֹּס פְּרֻעָה בְּיָדוֹ כְּמִשְׁפֵּט הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר הֵייתָ מַשְׁקֵהוּ: כִּי אִם־זָכַרְתִּי אֶתְּךָ בְּאֶשֶׁר יִיטָב לָךְ וְעִשִׂיתָ יָגָא עִמָּדִי הִסְדֵּר הַדּוֹבְרָתִי אֶל־פְּרֻעָה סוּ וְהוֹצֵאתִנִי מִן־הַבֵּית הַזֶּה: כִּי־גֹנֵב גִּנְבַּתִּי מֵאֲרָץ הָעִבְרִים וְגַם־פֹּה לֹא־עֲשִׂיתִי מֵאוֹמְתָהּ כִּי־שָׂמוּ אוֹתִי בְבוֹר: וְהָרָא שֶׁר־הָאִפִּים כִּי טוֹב פְּתוֹר וַיֹּאמֶר אֶל־יוֹסֵף אִף־אֲנִי בְּחִלְלָמִי הוֹדָה שֶׁלְשָׁה סִפְי חָרִי עַל־רֵאשִׁי: ¹⁰ וּבִסְפֵל הָעֲלִיוֹן מִכֶּל מֵאֲכָל פְּרֻעָה מַעֲשֶׂה אִפְּה וְהִעוּף אֲכָל אֹתָם מִן־הַסֵּל מֵעַל רֵאשִׁי: וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פְּתוּרָנוֹ שֶׁלְשָׁת הַסִּפְיִים שֶׁלְשָׁת יָמִים הֵם: בְּעוֹד אֶשְׁלֹּשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פְרֻעָה אֶת־רֵאשֶׁת מְעֻלְיִךְ וְתִלֶּה אוֹתָהּ עַל־עֵץ וְאֲכָל הָעוּף אֶת־בְּשָׂרָהּ מֵעֲלֵיהֶּ: וְהָיָה בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַלְחָת אֶת־פְּרֻעָתוֹ וְיַעֲשֶׂה מִשְׁתָּה לְכָל־עֲבָדָיו וַיִּשָּׂא אֶת־רֵאשִׁי אֶת־הַמַּשְׁקִים וְאֶת־רֵאשִׁי שֶׁר־הָאִפִּים פְּתוֹר עֲבָדָיו: וַיִּשָּׂב אֶת־שֶׁר־הַמַּשְׁקִים עַל־מַשְׁקוֹ וַיִּתֵּן הַכֹּס עַל־כֶּף פְּרֻעָה: וְאֶת־שֶׁר־הָאִפִּים תִּלֶּה בְּאֶשֶׁר פְּתוֹר לָהֶם יוֹסֵף: וְלֹא־זָכַר שֶׁר־הַמַּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּחְהוּ: פַּפֵּה

פרשת מקץ

א והיה מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על הניח והנה מן הניח עלת שבע פרות יפות מראה ובראית בשר ותרגמה באח: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריתו מן הניח לעות מראה וברכות בשר ותעמדה אצל הפרות על שפת הניח: ותאכלנה הפרות לעות המראה ונתת הבשר את שבע הפרות ופת המראה והבריאת והניח פרעה: והישן והתקלם שנית והנה ו שבע שפלים עלות בקנה אחר בריאות וטבות: והנה שבע שפלים נקות ושדופת קדים צמחות אחריתו: ותבלענה השפלים הנקות את שבע השפלים הבריאות והמלאות והניח פרעה והנה חלום: והיה בכפר ותפעם רוחו וישלח ויבקרא את כל חרטומי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה

15:13-16. The events of this Sidrah began two years to the day after the release of the Chamberlain of the Cupbearers — a total of twelve years since Joseph was imprisoned. At this point, Joseph was almost 30 years old, Jacob 120, and Isaac 180. Isaac died about this time.

מפסוק
Halftaus
Vayoshev:
p. 135B,
On
Chanukah
Mittir:
p. 340-342
Halftarah:
p. 140B

³⁵ And let them gather all the food of those approaching good years; let them amass grain under Pharaoh's authority for food in the cities, and safeguard it.
³⁶ The food will be a reserve for the land against the seven years of famine which will befall the land of Egypt, so that the land will not perish in the famine.

³⁷ The matter appeared good in Pharaoh's eyes and in the eyes of all his servants. ³⁸ Pharaoh said to his servants, "Could we find another like him — a man in whom is the spirit of God?"

³⁹ Then Pharaoh said to Joseph, "Since God has informed you of all this, there can be no one so discerning and wise as you. ⁴⁰ You shall be in charge of my palace and by your command shall all my people be sustained; only by the throne shall I outrank you."

⁴¹ Then Pharaoh said to Joseph, "See! I have placed you in charge of all the land of Egypt." ⁴² And Pharaoh removed his ring from his hand and put it on Joseph's hand. He then had him dressed in garments of fine linen and he placed a gold chain upon his neck. ⁴³ He also had him ride in his second royal chariot and they proclaimed before him: "Aurecht!" * Thus, he appointed him over all the land of Egypt.

⁴⁴ Pharaoh said to Joseph, "I am Pharaoh. And without you no man may lift up his hand or foot in all the land of Egypt." ⁴⁵ Pharaoh called Joseph's name Zaphenath-paneah * and he gave him Asenath daughter of Poti-phaera, * Chief of On, for a wife. Thus, Joseph emerged in charge of the land of Egypt. ⁴⁶ Now Joseph was thirty years old when he stood before Pharaoh king of Egypt; Joseph left Pharaoh's presence and he passed through the entire land of Egypt. ⁴⁷ The earth produced during the seven years of abundance by the handfulls. ⁴⁸ He gathered all food of the seven years that came to pass in the land of Egypt, and he placed food in the cities; the food of the field around each city he placed within it. ⁴⁹ Joseph amassed grain like the sand of the sea in great abundance until he ceased counting, for there was no number.

⁵⁰ Now to Joseph were born two sons — when the year of famine had not yet set in — whom Asenath daughter of Poti-phaera, Chief of On, bore to him. ⁵¹ Joseph called the name of the firstborn Manasseh for, "God has made me forget all my hardship and all my father's household." ⁵² And the name of the second he called Ephraim for, "God has made me fruitful in the land of my suffering."

⁵³ The seven years of abundance that came to pass in the land of Egypt ended. ⁵⁴ And the seven years of famine began approaching just as Joseph had said. There was famine in all the lands, but in all the land of Egypt there was bread. ⁵⁵ When all the land of Egypt hungered, the people cried out to Pharaoh for bread. So Pharaoh said to all of Egypt, "Go to Joseph. Whatever he tells you, you should do." ⁵⁶ When the famine spread over all the face of the earth, Joseph opened all the containers and sold provisions to Egypt; and the famine became severe in the land of Egypt. ⁵⁷ All the earth came to Egypt to Joseph to buy provisions, for the famine had become severe in all the earth.

Joseph becomes Viceroy

Joseph's plan is implemented

Joseph's children: Manasseh and Ephraim

The famine devastates Egypt

whim, Asenath might well have dominated the home atmosphere, in which case the children would have been hers. The Torah tells us, therefore, that she bore children to him, i.e., she adopted Joseph's spiritual and moral outlook. To be the only Jew in Egypt, yet to raise children who remain the model after whom Jewish parents bless their children — may God make you like Ephraim and Manasseh (48:20) — is no small privilege (R' Hirsch).

^{לד} ויקבצו את כל השנים הטובות הפאת האלה ויצברו בה תחת יד פרעה אכל בערים ושומר: וזה האכל לקמרון לארץ לשבע שנה הרעב אשר תהיו בארץ מצרים ולא תכפרת הארץ ברעב:

^{לז} ויחשב הדיבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו: ויאמר פרעה אל עבדיו הןמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו: ויאמר פרעה אל יוסף אהרני הודיע אלהים אותך את כל זאת אין לבו וחסם כמוה: אתה תהיה על ביתי ועל פירי ישק כל עמי כן תכסא אנל ממנה: ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים: וחסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף והלביש אותו בגדי ישיש

^{מג} רב הונק על צוארה: והלב אותו במרפנת המשוה אשר לו ויקח או לפניו אברך ונתון אותו על כל ארץ מצרים: ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא יהיה איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים: ויקחא פרעה שם יוסף וצפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן אן לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים: ויוסף בן שלשים שנה בעמודו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים: ותעש הארץ בשבע שני השבע לקמצים: ויקבץ את כל אכל א שבע שנים אשר היו בארץ מצרים ויתן אכל

^{מט} בערים אכל שדיה דעיר אשר סביביתה נתן בחנוכה: ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדר לספר פניו אין מספר: וליוסף ילד שני בנים בעתם תבוא שנת הרעב אשר יקדו לו אסנת בת פוטי פרע כהן און: ויקרא יוסף את שם הבור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי: ואת שם השני קרא אפרים כי הרפני אלהים: בארץ ענתי: ותכליתה שבע שני השבע אשר היה בארץ מצרים: ותחלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות והכל ארץ מצרים הנה לחם: ותרעב כל ארץ מצרים וימצק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אלי יוסף אשר יאמר לכם תעשו: והרעב הנה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים:

^נ וכל הארץ באו מצרימה לשבר אל יוסף כי יחזק הרעב בכל הארץ:

^{נא} כהן און: ויקרא יוסף את שם הבור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי: ואת שם השני קרא אפרים כי הרפני אלהים: בארץ ענתי: ותחלינה שבע שני השבע אשר היה בארץ מצרים: ותחלינה שבע שני הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות והכל ארץ מצרים הנה לחם: ותרעב כל ארץ מצרים וימצק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אלי יוסף אשר יאמר לכם תעשו: והרעב הנה על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: וכל הארץ באו מצרימה לשבר אל יוסף כי יחזק הרעב בכל הארץ:

^{41:43.} As Joseph rode on the chariot, the servants called out before him: Aurecht, which is a composite of two words: Potiphar (see above 37:36), Joseph's former master. That ak, father (i.e., counselor; mentor), to the rachi, which means king in Aramaic (Rashi; Onkelos). Another interpretation is that the word is a composite of av (father) in wisdom, though rachi (tender) in years (Midrash). ^{41:45.} Zaphenath-paneah, i.e., מקץ, רמזבא, he who explains what is hidden (Rashi; Rashbam). Appointees to a high position were customarily assigned a name com-

שליש

רביעי

42

Jacob perceived that there were provisions in Egypt; so Jacob said to his sons, "Why do you make yourselves conspicuous?"¹ And he said, "Be bold, I have heard that there are provisions in Egypt; go down there and purchase for us from there, that we may live and not die."² So Joseph's brothers — ten of them — went down to buy grain from Egypt.³ But Benjamin, Joseph's brother, Jacob did not send along with his brothers, for he said, "Lest disaster befall him."⁴ So the sons of Israel came to buy provisions among the animals, for the famine was in the land of Canaan.

⁵ Now Joseph — he was the viceroy over the land, he was the provider to all the people of the land. Joseph's brothers came and they bowed to him, faces to the ground.

⁶ Joseph saw his brothers and he recognized them, but he acted like a stranger toward them and spoke with them harshly. He asked them, "From where do you come?" And they said, "From the land of Canaan to buy food."⁷ Joseph recognized his brothers, but they did not recognize him.

⁸ Joseph recalled the dreams that he dreamed about them, so he said to them, "You are spies! To see the land's nakedness have you come!"

⁹ They answered him, "Not so, my lord! For your servants have come to buy food."¹⁰ All of us, sons of one man are we; we are truthful people; your servants have never been spies."

¹¹ And he said to them, "No! But the land's nakedness have you come to see."¹² And they replied, "We, your servants, are twelve brothers, the sons of one man in the land of Canaan. The youngest is now with our father and one is gone."

¹³ But Joseph said to them, "It is just as I have declared to you: 'You are spies!' By this shall you be tested: By Pharaoh's life you will not leave here unless your youngest brother comes here."¹⁴ Send one of you, and let him fetch your brother while you shall remain imprisoned, so that your words may be tested whether truth is with you; but if not, by Pharaoh's life — surely you are spies!"¹⁵ Then he herded them into a ward for a three-day period.

¹⁶ Joseph said to them on the third day, "Do this and live; I fear God: * If you are truthful people, let one of your brothers be imprisoned in your place of confinement while you go and bring provisions for the hunger of your household."¹⁷ Then bring your youngest brother to me so your words will be verified and you will not die." And they did so.

¹⁸ They then said to one another, "Indeed we are guilty concerning our brother inasmuch as we saw his heartfelt anguish when he pleaded with us and we paid no heed; that is why this anguish has come upon us."

¹⁹ Reuben spoke up to them, saying, "Did I not speak to you saying, 'Do not sin against the boy,' but you would not listen! And his blood as well — behold! — is being avenged."

into a situation where they could gain their own freedom at the expense of Benjamin's, and see how they would react. (b) If they hated Joseph when he merely dreamed of being a king, how much more would they hate him now that he truly had the power of life and death over them? Therefore, he wanted to show them that, after the long chain of events, he truly loved them and had only their good interests at heart. This, he was sure, would melt their

long-standing resentment.
¹⁴ Accordingly, I will not keep all of you imprisoned while your families are starving. I will let you bring provisions home, and detain only one of you as a hostage (Arambar; Storm).
¹⁹ The brothers' regret. The brothers became introspective and recognized their lot as a Divine punishment for their cruel treatment of Joseph.

מב

א וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ-שֹׁבֵר בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לְמַה חַתְּנָתְכֶם:

ב וַיֹּאמֶר הוֹדָה שְׁמַעְתֶּיכוּ כִּי יֵשׁ-שֹׁבֵר בְּמִצְרַיִם רַדּוּ-שָׁמָּה וּשְׁכַבְדוּ-לָכֶם:

ג מִשָּׁם וְנַחֲיָה וְלֹא נִמּוּתֶינּוּ אֲחֵי-יִוֹסֵף עֲשֹׂרָה לְשֹׁבֵר כִּי מִמִּצְרַיִם:

ד וְאֵת בְּנֵינֵינוּ אֲחֵי יִוֹסֵף לֹא-שָׁלַח יַעֲקֹב אֶת-אֲחָיו כִּי אָמַר פֶּן-יִזְקֶנּוּ:

ה אֲסוּן: וַיִּבְאֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְשׁוֹבֵר פְּתוּחַ הַפְּאִיִּם כִּי-יִהְיֶה הַרְגֵב בְּאֶרֶץ:

ו פְּנִיעַן: וַיִּוֹסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל-הָאֶרֶץ הוּא הַמְשַׁבֵּד לְכָל-עַם הָאֶרֶץ:

ז וַיִּבְאֹן אֲחֵי יִוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ-לוֹ אַפְּיָם אֶרְצָה: וַיֵּרָא יִוֹסֵף אֶת-אֲחָיו:

ח וַיִּכְרַם וַיַּתְנַבֵּר אֵלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אִתָּם קְשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֵאִינּוּ פֹאחֶם:

ט וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ פְּנִיעַן לְשׁוֹבֵר-אֶבֶל: וַיִּבֶר יִוֹסֵף אֶת-אֲחָיו וְהֵם לֹא הִכְרִזוּ:

י וַיִּזְכַּר יִוֹסֵף אֵת הַחֲלֻמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מִרְגְּלֵי אֲתָם:

יא לְרֵאוֹת אֶת-עֵרֹת הָאֶרֶץ פֹּאחֶם: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדֹנָי וַעֲבָדֶיךָ בָּאוּ:

יב לְשׁוֹבֵר-אֶבֶל: כָּלֵנוּ בְנֵי אִישׁ-אֶחָד נָהוּנוּ פָּנִים אֲנַחְנוּ לֹא-הָיִינוּ עֲבָדֶיךָ:

יג מִרְגְּלֵי: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לֹא פִי-עֲרֹת הָאֶרֶץ פֹּאחֶם לְרֵאוֹת: וַיֹּאמְרוּ:

יד שְׁנַיִם עֶשֶׂר עֲבָדֶיךָ אֲחִים אֲנַחְנוּ בְנֵי אִישׁ-אֶחָד פֹּאחֶם לְרֵאוֹת: וַיֹּאמְרוּ:

טו הַקְטָנוּ אֶת-אֲבִינֵינוּ הַיּוֹם וְהֵאָקֵד אֵינֵינוּ: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יִוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר:

טז דִּבְרַתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר מִרְגְּלֵי אֲתָם: כִּי-בָאת תִּבְהַחְנוּ חַי פְּרַעְרָה אִם:

יז תִּצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם-כִּבְּאוּ אֲחִיכֶם הַקְטָנוּ הַיּוֹם: שְׁלַחוּ מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח:

יח אֶת-אֲחִיכֶם וְאִתָּם הָאֶסְרוּ וַיִּבְהַחְנוּ הַכְּרִיכִים הָאֵמֶת אִתְּכֶם וְאִם-לֹא:

יט חַי פְּרַעְרָה כִּי מִרְגְּלֵי אֲתָם: וַיֹּאסֵף אֲתָם אֶל-מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת יָמִים:

כ וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם יִוֹסֵף כִּיֹּם הַשְּׁלִישִׁי וְאֵת עֶשׂוּ וְחַי אֶת-הָאֲלֹהִים אֲנִי:

כא יֵרָא: אִם-כִּנֹּס אֲתָם אֲחִיכֶם אֶחָד יֹאסֵר כִּבְּרִית מִשְׁמַרְכֶם וְאִתָּם לְכוּ:

כב תִּבְרִיכֶם שֹׁבֵר הַעֲבוּן כִּיֹּם: וְאֵת-אֲחִיכֶם הַקְטָנוּ תִבְרִיאוּ אֵלַי וְאֲנַחְנוּ:

כג דְּבִרְיָכֶם וְלֹא תִמּוּתוּ וַעֲשׂוּ-כֵן: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אֲחָיו אֲבָל אֲשַׁמְמִים וְאֲנַחְנוּ:

כד עַל-כֵּן בָּאוּ אֵלֵינוּ הַצָּדָה הַזֹּאת: וַיַּעַן רְאוּבֵן אֲתָם לֵאמֹר הֲלוֹא אֲמַרְתִּי:

כה אֲלֵיכֶם וְלֵאמֹר אֶל-תִּחַטְּאוּ בְּיַד וְלֹא שְׁמַעְתֶּם וְגַם-דָּמוֹ הִנֵּה נִדְרָשׁ:

42:1-4. Jacob sends his sons to Egypt. It was the second year of the famine (Seder Olam), and although Jacob's family still had provisions, Jacob was concerned for the future and dispatched his sons to Egypt.
 42:2. Jacob did not use the verb יָבֵא, go, but יָצָא, go down, thereby alluding to the 210 years they would be exiled in Egypt. [The gematria (numerical value) of the word יָבֵא is 210: י = 200; א = 10.] (Rashbi).
 42: Joseph conceals his identity and persecutes his brothers. Joseph knew that his dreams were prophecies that had to be fulfilled, and he knew that he had to do all in his power to bring about that result. That is why the Torah stresses that when he saw his brothers he remembered the dreams. He also knew that the two dreams had to be fulfilled in sequence, the first and then the second. So far, ten brothers had bowed, but his first dream called for all eleven; therefore, he had to engineer Benjamin's appearance with the brothers, and only then could Jacob come, in fulfillment of the second dream.
 R' Hirsch maintains that Joseph needed two tests before he could be reunited with his brothers: (a) Was their rancor against him solely motivated by how they perceived the underlying motive of his dreams, or were they resentful of Rachel's special place in their father's affections? If the latter, then they could be as much of an accessory to Benjamin as they had been to Joseph. And if Joseph had revealed himself now, when they were in his power, he would never know how much hatred lingered beneath the surface. Therefore, he wanted to put them

³¹ He washed his face and went out, fortified himself and said, "Serve food."
³² They served him separately and them separately and the Egyptians who ate with him separately, for the Egyptians could not bear to eat food with the Hebrews, it being loathsome to Egyptians. ³³ They were seated before him, the firstborn according to his seniority and the youngest according to his youth. The men looked at one another in astonishment.

³⁴ He had portions that had been set before him served to them; and Benjamin's portion was five times as much as the portion of any of them. They drank and became intoxicated with him.

Then he instructed the one in charge of his house, saying, "Fill the men's sacks with as much food as they can carry and put each man's money in the mouth of his sack. ² And my goblet — the silver goblet — place in the mouth of the youngest one's sack along with the money of his purchase." And he followed Joseph's word exactly.

³ The day dawned and the men were sent off, they and their donkeys. They had left the city, had not gone far, when Joseph said to the one in charge of his house, "Get up, chase after the men; when you overtake them, you are to say to them, 'Why do you repay evil for good?' ⁵ Is this not the one from which my master drinks, and with which he regularly divines? You have done evil in your own act!"

⁶ He overtook them and spoke those words to them. ⁷ And they said to him, "Why does my lord say such things? It would be sacrilegious for your servants to do such a thing!" ⁸ Here, look: The money that we found in the mouth of our sacks we brought back to you from the land of Canaan. How then could we have stolen from your master's house any silver or gold? ⁹ Anyone among your servants with whom it is found shall die, and we also will become slaves to my lord."

¹⁰ He replied, "What you say now is also correct. The one with whom it is found shall be my slave, but the rest of you shall be exonerated."

¹¹ Hurriedly, each one lowered his sack to the ground, and each one opened his sack. ¹² He searched; he began with the oldest and ended with the youngest, and the goblet was found in Benjamin's sack. ¹³ They rent their garments. Each one reloaded his donkey and they returned to the city.

¹⁴ When Judah arrived with his brothers to Joseph's house, he was still there; they fell to the ground before him. ¹⁵ Joseph said to them, "What is this deed that you have done? Do you not realize that a man like me practices divination!" ¹⁶ So Judah said, "What can we say to my lord? How can we speak? And how can we justify ourselves? God has uncovered the sin of your servants. Here we are: We are ready to be slaves to my lord — both we and the one in whose hand the goblet was found."

¹⁷ But he replied, "It would be sacrilegious for me to do this. * The man in whose possession the goblet was found, only he shall be my slave, and as for you — go up in peace to your father."

According to Tanchuma, Joseph's dream of the eleven bowing stars [37:9] was now fulfilled.
 44:17. In response to Judah's contrite statement that God was punishing the brothers for an old sin, Joseph was punishing Benjamin for a sin not committed against him. The only guilty party was Benjamin, and only he would be punished. The others would go free (Sforno).

לֹא-יָרַחץ פָּנָיו וַיֵּצֵא וַיְתַאֲפֵק וַיֹּאמֶר שִׁימוּ לְחֶם וַיְשִׁימוּ לוֹ לְבָדוֹ וְלֶחֶם לְבָדָם וְלַמִּצְרִיִּים הָאֵלֵלִים אִתּוֹ לְבָדָם כִּי לֹא יוֹכְלוּ הַמִּצְרִיִּים לֶאֱכֹל אֶת-הָעֵבְרִים לְחֶם כִּי-תוֹעֵבָה הוּא לַמִּצְרִיִּים וַיֵּשְׁבוּ לְפָנָיו הַכֹּהֵן כִּבְכָרְתּוֹ וְהִצְעִיר כַּעֲעָרְתּוֹ וַיְחַמְּמוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ וַיֵּשְׂאוּ מִשָּׂאוֹת מֵאֹת פָּנָיו אֲלֵהֶם וְהִרְבּוּ מִשָּׂאוֹת בּוֹנִימָן מִמִּשְׂאוֹת כָּלֶם חֲמֹשׁ יָדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ; וַיֵּצֵא אֶת-אֲשֶׁר עַל-בֵּיתוֹ לֵאמֹר מַלֵּא אֶת-אֲמֹתוֹת הָאֲנָשִׁים אֲכָל כֹּאֲשֶׁר וַיִּכְלוּ וַיִּכְלוּ שְׂאוֹת שִׂאֵת וַיִּכְלוּ וַיִּכְלוּ שְׂאוֹת שִׂבּוֹ וַיִּלְעַשׂ כִּדְבַר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר; הַכֹּהֵן אָוֵר וְהָאֲנָשִׁים שְׂלוֹחוֹ הִמָּה וְהַחֲמִידֵיהֶם: הֵם יָצְאוּ אֶת-הָעֵדִי לֹא הִרְחִיקוּ וַיּוֹסֶף אִמְרָ לְאֶשֶׁר עַל-

בֵּיתוֹ קוֹם רֹדֵף אֲחֵרֵי הָאֲנָשִׁים וְהִשְׁוֹתֵם וְאִמְרַתְּ אֲלֵהֶם לְמַה שְׂלַמְתֶּם לְעַה תַּחַת טוֹבָה: הֲלוֹא הוּא אֲשֶׁר יִשְׁתּוּהוּ אֲדֹנָי בּוֹ וְהוּא נִחַשׁ וַיִּחַשׁ בּוֹ הַרְעִיתֶם אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם: וַיִּשְׁוֹם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לְמַה יְדַבֵּר אֲדֹנָי כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה חֲלִילָה לְעַבְדְּךָ מַעֲשׂוֹת כִּדְבַר הַזֶּה: הֵן כִּסֹּף אֲשֶׁר מָצְאוּנוּ בְּפִי אֲמִתְחַתֵּינוּ תִּשְׂרֹבוּ אֵלָיו מֵאֲרָץ פְּנֹעַ וְאֵיךְ נִגְנַב מִבֵּית אֲדֹנָי כִּסֹּף אוֹ זָהָב: אֲשֶׁר יִמָּצֵא אִתּוֹ מַעֲבָדְךָ וְנָמֹת וְנִסְמְ-אֲנִיחֵנוּ וְהִנֵּה לְאֲדֹנָי לְעַבְדִּים: וַיֹּאמֶר גַּם-עֲתָה כִּדְבָרֶיכֶם כִּי הוּא אֲשֶׁר יִמָּצֵא אִתּוֹ וְהִנֵּה-לִי עֶבֶד וְאַתֶּם תְּהוֹנוּ נָקִים: וַיִּמְחְרוּ וַיִּוֹדוּ וַיֹּאמְרוּ אֶת-אֲמִתְחַתּוֹ אֲרֻצָּה וַיַּפְתָּחוּהָ אִישׁ אֲמִתְחַתּוֹ: וַיִּחַפְּשׂ בְּגֹדוֹל הַחֵל וַיִּבְקְשׁוּ כִלְיָה וַיִּמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּאֲמִתְחַת בּוֹנִימָן: וַיִּקְרְעוּ שְׂמַלְתֶּם וַיַּעֲמֵסוּ אִישׁ עַל-חֻמְרוֹ וַיִּשְׁבּוּ הָעִירָה: וַיֵּבֵא יְהוּדָה וְאֲחִיו בֵּיתָה וַיִּסֹּף וְהוּא עֹרְוֵנוּ שֶׁם וַיַּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרֻצָּה: וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה-הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי-נִחַשׁ וַיִּחַשׁ אִישׁ אִישׁ כְּמִנִּי: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה-נֹּאמַר לְאֲדֹנָי מַה-דִּבַּר וַיְמַדְ-נַעֲטֵנִי הָאֲלֵלִים מֵצֵאָה אֶת-עֵוֹן עַבְדְּךָ הַזֶּה וְעַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַּם-אֲנִיחֵנוּ גַם-אֲשֶׁר-נִמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּיָדִי: וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִי מַעֲשׂוֹת וְאֵת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּיָדִי הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֹלֵי שְׂלָלוֹם אֶל-אֲבִיכֶם: סָסס

מִכְּטוֹר
 Hafaras
 Miketz:
 p. 806.
 On
 Chanukah:
 (on 6th day,
 342-344
 Maftir: pp.
 shevir: p. 400)
 Hafaras:
 p. 140B;
 (on 8th day,
 Hafaras:
 p. 820).

מִכְּטוֹר יוֹחֲקִידִין סִימֹן יוֹדִיָּה לִי עֵבֶד־יְהוּדָה וְאֲחִיו בֵּיתָה וַיִּסֹּף וְהוּא עֹרְוֵנוּ שֶׁם וַיַּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרֻצָּה: וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה-הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי-נִחַשׁ וַיִּחַשׁ אִישׁ אִישׁ כְּמִנִּי: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה-נֹּאמַר לְאֲדֹנָי מַה-דִּבַּר וַיְמַדְ-נַעֲטֵנִי הָאֲלֵלִים מֵצֵאָה אֶת-עֵוֹן עַבְדְּךָ הַזֶּה וְעַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַּם-אֲנִיחֵנוּ גַם-אֲשֶׁר-נִמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּיָדִי: וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִי מַעֲשׂוֹת וְאֵת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּיָדִי הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֹלֵי שְׂלָלוֹם אֶל-אֲבִיכֶם: סָסס

מִכְּטוֹר יוֹחֲקִידִין סִימֹן יוֹדִיָּה לִי עֵבֶד־יְהוּדָה וְאֲחִיו בֵּיתָה וַיִּסֹּף וְהוּא עֹרְוֵנוּ שֶׁם וַיַּפְּלוּ לְפָנָיו אֲרֻצָּה: וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מַה-הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי-נִחַשׁ וַיִּחַשׁ אִישׁ אִישׁ כְּמִנִּי: וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה-נֹּאמַר לְאֲדֹנָי מַה-דִּבַּר וַיְמַדְ-נַעֲטֵנִי הָאֲלֵלִים מֵצֵאָה אֶת-עֵוֹן עַבְדְּךָ הַזֶּה וְעַבְדִּים לְאֲדֹנָי גַּם-אֲנִיחֵנוּ גַם-אֲשֶׁר-נִמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּיָדִי: וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִי מַעֲשׂוֹת וְאֵת הָאִישׁ אֲשֶׁר נִמָּצֵא הַגְּבִיעַ בְּיָדִי הוּא יְהִי־לִי עֶבֶד וְאַתֶּם עֹלֵי שְׂלָלוֹם אֶל-אֲבִיכֶם: סָסס

43:16-34. Joseph sees Benjamin and tests his brothers' sincerity. That Joseph was deeply moved by the sight of Benjamin is clear from the next several verses. Nevertheless, he refrained from identifying himself because he still had vital questions: Had the brothers lost their jealousy of Rachel's children? How would they react when he showed favoritism to Benjamin? What would they do when he announced his intention to detain Benjamin as a slave? (Akedah; R' Hirsch).
 44:1-10. Benjamin is accused of thievery. The brothers' attitude toward his privileged treatment of Benjamin con-

PARASHAS VAYIGASH

Judah steps forward
16 Then Judah approached him and said, "If you please, my lord, may your servant speak a word in my lord's ears and let not your anger flare up at me..."

17 And he said to him, "What do you say?"
18 And he said to him, "I am a young child of [my] old father and my brother is dead..."

19 And he said to him, "What do you say?"
20 And he said to him, "I am a young child of [my] old father and my brother is dead..."

21 Then he said to him, "What do you say?"
22 And he said to him, "I am a young child of [my] old father and my brother is dead..."

23 And he said to him, "What do you say?"
24 And he said to him, "I am a young child of [my] old father and my brother is dead..."

25 And he said to him, "What do you say?"
26 And he said to him, "I am a young child of [my] old father and my brother is dead..."

פרשת ויגש

יח ויגש אליו יהודה ויאמר כי אדוני ידבר נא עבדך דבר באוני אדוני
יט ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך פדעתי: אדוני שאל את עבדיו לאמר
כ היש לכם אב או אח: ויאמר אל אדוני יש לנו אב ונקו ונקו ונקו ונקו
כא ואחיו מת ויתר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו: ויאמר אל עבדך
כב הורדו אלי ואשימה עיני עליו: ויאמר אל אדוני לא יורד הנער לעזוב
כג את אביו ועזב את אביו ומת: ויאמר אל עבדך אם לא יורד אחיכם
כד הקטן אתכם לא תספון לראות פניו: ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונוד
כה לו את דברי אדוני: ויאמר אבינו שבו שבור לנו מעט אבלי: ויאמר לא
כו ואלו ואחיו הקטן אינו איתנו: ויאמר עבדך אבי אלנו אתם ידעתם
כז כי שנים ילדה לי אשתי: ויצא אתי מאתי ואמר אך טרף טרף ולא
כח ראיתו עד הנה: ולקחתם גם את זה מעם פני וקרהו: אסון והורדתם
כט את שביתי ברה שאלה: ועתה פבאי אל עבדך אבי והנער אינו
לא איתנו ונפשו קשורה בנפשו: ויהי כראותו כי אין הנער ומת והורדו
לב עבדך את שביתי עבדך אבינו בינו שאלה: כי עבדך ערב את הנער
לעם אבי לאמר אם לא אביאנו אליה ונתתה לעל עמי אדוני:
לד ועתה ישב נא עבדך פחת הנער עבד לאדוני והנער יעל עמי אדוני:
לה כי איר אעלה אל אבי והנער איתנו אתי פן אראה ברע אשר ימצא
לא את אבי: ולא יכל יוסף לזה אפק לכל הנעלים עליו ויקרא הוציאנו
לב כל איש מעלי ולא יעמד איש אמו בהודיע יוסף אל אחיו: ויהיו את
לג קלו בבכי וישמעו מצרים וישמע בית פרעה: ויאמר יוסף אל אחיו
לד אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבקלו מפניו:
לה ויאמר יוסף אל אחיו גשנו נא אלי ונפשו ויאמר אני יוסף אחיכם
לו אשר מכתם אתי מצרימה ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם
לז כי מכתם אתי הנה כי למחיה שלחתי אליהם לפניהם: כי ידוע
לח שנתים נרעב בקרב הארץ ועוד קומש שנים אשר איר חרש וקוצר:
לט וישלחני אליהם לשום לכם שארות בארץ ולקחיות לכם

44:18-34. Benjamin had been caught with the viceroy's goblet, and the all-powerful Egyptian ruled that Benjamin would have to remain in Egypt as a slave. Only Judah risked his life to intercede. Simple yet eloquent, controlled yet emotional, respectful yet firm, Judah offered himself as a slave — not realizing that he was speaking to the very person whom he had once sold into slavery.

44:19. Implicit in Judah's extended recapitulation of the events is a suspicion that the affair of the goblet was a sinister conspiracy against Benjamin and the brothers. 44:24. Your servant. In punishment for remaining silent while his father was described in this degrading manner, Joseph lost ten years of his life (Sofar 13b). 44:27-28. This passage was not recorded in the original account (43:6-7), in keeping with the rule that the Torah is brief in one place and expansive in another, reserving details for wherever they would be more pertinent. 44:32. Judah explained why he was the only one of all the brothers pleading Benjamin's cause.

for a momentous deliberance. ⁹ And now: It was not you who sent me here, but God; He has made me father to Pharaoh, master of his entire household, and ruler throughout the entire land of Egypt. ⁹ Hurry — go up to my father and say to him, "So said your son Joseph: "God has made me master of all Egypt. Come down to me; do not delay. ¹⁰ You will reside in the land of Goshen* and you will be near to me — you, your sons, your grandchildren, your flock and your cattle, and all that is yours. ¹¹ And I will provide for you there — for there will be five more years of famine — so you do not become destitute, you, your household, and all that is yours."

¹² "Behold! Your eyes see as do the eyes of my brother Benjamin that it is my mouth that is speaking to you. ¹³ Therefore, tell my father of all my glory in Egypt and all that you saw; but you must hurry, and bring my father down here."

¹⁴ Then he fell upon his brother Benjamin's neck and wept, and Benjamin wept upon his neck. ¹⁵ He then kissed all his brothers and wept upon them; afterwards his brothers conversed with him.

¹⁶ The news was heard in Pharaoh's palace saying, "Joseph's brothers have come!" And it was pleasing in the eyes of Pharaoh and in the eyes of his servants. ¹⁷ Pharaoh said to Joseph, "Say to your brothers, 'Do this: Load up your animals and go directly to the land of Canaan. ¹⁸ Bring your father and your households and come to me. I will give you the best of the land of Egypt and you will eat the fat of the land.' ¹⁹ And you are commanded [to say], 'Do this: Take for yourselves from the land of Egypt wagons for your small children and for your wives; transport your father and come. ²⁰ And let your eyes not take pity on your belongings, for the best of all the land of Egypt — it is yours.'"

²¹ The sons of Israel did so, and Joseph gave them wagons by Pharaoh's word, and he gave them provisions for the journey. ²² To each of them he gave changes of clothing; but to Benjamin he gave three hundred pieces of silver and five changes of clothing. ²³ And to his father he sent the following: ten he-donkeys laden with the best of Egypt and ten she-donkeys laden with grain, bread, and food for his father for the journey. ²⁴ And he sent off his brothers, and they went. He said to them, "Do not become agitated on the way."

²⁵ They went up from Egypt and came to the land of Canaan to Jacob their father. ²⁶ And they told him, saying, "Joseph is still alive," and that he is ruler over all the land of Egypt; but his heart rejected it, for he could not believe them. ²⁷ However, when they related to him all the words that Joseph had spoken to them, and he saw the wagons that Joseph had sent* to transport him, then the spirit of their father Jacob was revived.

²⁸ And Israel said, "How great! My son Joseph still lives! I shall go and see him before I die."

45:27. To prove to Jacob that Joseph had sent these messages, Joseph directed his brothers to tell him that the last topic he and Jacob had studied together was that of *eglah aru/ah* [the ritual of expiation of an unsolved murder (see Deut. 21:1-9)]. The word *malya*, wagons, can also be translated calves, thus alluding to that topic. Therefore it is written [further in this verse], And [Jacob]

שלישי

ה לפליטה גדולה: ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים וישועתי

ט לאב לפרעה ולאדון לכל-ביתו ומשל בכל-ארץ מצרים: מהרה ועלו

אל-אבי ואמרתם אליו כה אמר בני יוסף שמני אליהם לאדון לכל-

מצרים וזה אלי אל-תעמדי: וישבת בארץ-גשן והיית קרוב אלי אחי

ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל-אשר-לך: וכלכלתי אתך שם כי-

יד עוד חמש שנים רעב פא-תגרש אתה וביתך וכל-אשר-לך: והנה

יג עיניכם ראות ועיני אחי בנחמני כי-פי תמדבר אליכם: והגדתם לאבי

יד את-כל-כבודי במצרים ואת כל-אשר ראיתם ומקרתם והורדתם את-

יד אבי הנה: ויפל על-צווארי בנחמני אחי ובניך וכל-אשר-לך: וכל-אשר-לך:

טו-טז וינשק לכל-אחי ובני עינם ואתי כן דברו אחי אחי: והקל נשמעו

יז בית פרעה לאמר באו אחי יוסף ויחבב בעיני פרעה ובניו: עבדיו

יח וכלו-באו ארצה פנו: וקחו את-אביכם ואת-בתיכם וכלו-באו אלי ואחנה

יט לכם את-טוב-ארץ מצרים ואכלו את-חלב הארץ: ואתה צויתה ואת

כ עשו קחו-לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את-

כא אביכם ובאתם: ועיניכם אל-תחס על-בליכם כי-טוב כל-ארץ מצרים

כב לכם הוא: ויעשו-כן בני ישראל ונתן להם יוסף עגלות על-פי פרעה

כג ונתן להם צדה לבנה: לכלם נתן לאיש חלפות שמלת ולבנימן נתן

כד שלש מאות פסף וחמש חלפת שמלת ודבאבו שלח פואת-עשור

כה חמרים ונשאים מטוב מצרים ועשר אתה נשאת בר-נחם ומזון

כז לאביו לבנה: וישלח את-אחיו וילכו ויאמר אליהם אל-תרגזו בדרך:

כח-כט ויעלו ממצרים וכלו-באו ארץ פנו: ויעקב אביהם: ונגזו לו לאמר

כט עוד יוסף חי וכי-הוא משל בכל-ארץ מצרים ויעג לבו כי לא-האמינו

ל-הם: ונדברו אליו את כל-דברי יוסף אשר דבר אליהם וירא את-

העגלות אשר-שלח יוסף לשאת אתו ונתחיו רוח יעקב אביהם:

כו ויאמר ישראל רב עוד-יוסף בני הי אלכה ואראנו פתחם אמות:

כז

כח

כט

ל

מ

נ

ס

פ

צ

ק

ך

ש

ט

י

יא

יב

יג

יד

טו

טז

טז

יז

יח

יט

כ

כא

כב

כג

כד

כה

45:10. Joseph had good reason to choose Goshen as the back all their necessary belongings (Ramham).
 45:25-28. Jacob receives the news. One can barely imagine the tremendous emotional impact upon Jacob of the news that Joseph was still alive and that, despite his long isolation from his family and the harmful influence of Egyptian society, he remained Jacob's loyal son. Fearing that a sudden announcement might shock and harm Jacob, his granddaughter, Serach daughter of Asher, was sent to prepare him for it. She played her harp and sang gently that Joseph was still alive and that he was the ruler of Egypt. Slowly, Jacob's long sadness evaporated and he blessed her for having lifted his spirits. As a result, she was still active centuries later, and eventually entered the Garden of Eden alive (Pirker d'R'Eilezer).

Jacob arrives in Egypt Goshen. He appeared before him, fell on his neck, and he wept* on his neck excessively. 30 Then Israel said to Joseph, "Now I can die, after my having seen your face, because you are still alive."

Joseph ensures his family's settlement in Goshen 31 And Joseph said to his brothers and to his father's household, "I will go up and tell Pharaoh, and I will say to him, 'My brothers and my father's household who were in the land of Canaan have come to me. 32 The men are shepherds, for they have been cattlemen; their flocks and cattle — and everything they own — they have brought.' 33 And it shall be, when Pharaoh summons you, and says, 'What is your occupation?' 34 Then you are to say, 'Your servants have been cattlemen from our youth till now, both we and our forefathers,' so that you may be able to settle on the region of Goshen, since all shepherds are abhorrent to Egyptians."

47 Then Joseph came and told Pharaoh, and he said, "My father and my brothers, their flocks, their cattle, and everything they own, have arrived from the land of Canaan and they are now in the region of Goshen." 35 From the least of his brothers* he took five men and presented them to Pharaoh. 36 Pharaoh said to his brothers, "What is your occupation?" They answered Pharaoh, "Your servants are shepherds — we as well as our forefathers." 37 And they said to Pharaoh, "We have come to sojourn in the land, since there is no grazing for your servants' flocks, for the famine is severe in the land of Canaan, now, if you please, allow your servants to dwell in the region of Goshen."

38 And Pharaoh said to Joseph saying, "Your father and your brothers have come to you. 39 The land of Egypt is before you — in the best part of the land settle your father and your brothers; let them settle in the region of Goshen, and if you know that there are capable men among them, appoint them as chamberlains over the livestock that belongs to me."

Jacob and Pharaoh meet 40 Then Joseph brought Jacob, his father, and presented him to Pharaoh, and Jacob blessed Pharaoh. 41 Pharaoh said to Jacob, "How many are the days of the years of your life?"

42 Jacob answered Pharaoh, "The days of the years of my sojourns have been a hundred and thirty years. Few and bad have been the days of the years of my life, and they have not reached the life spans of my forefathers in the days of their sojourns." 43 Then Jacob blessed Pharaoh, * and left Pharaoh's presence.

44 So Joseph settled his father and his brothers and he gave them a possession in the land of Egypt in the best part of the land, in the region of Rameses, as Pharaoh had commanded. 45 Joseph sustained his father and his brothers and all of his father's household with food according to the children.

46 Now there was no bread in all the earth for the famine was very severe; the land of Egypt and the land of Canaan became weary from hunger. 47 Joseph gathered all the money that was to be found in the land of Egypt and in the land of Canaan through the provisions that they were purchasing, and Joseph brought the money into Pharaoh's palace. 48 And when the money was exhausted from the land of Egypt and from the land of Canaan, all the Egyptians came to Joseph, saying, "Give us bread; why should we die in your presence? — for the money is gone!"

47:13-27. The narrative reverts to the famine and death to accumulate nearly all the wealth of Egypt and Canaan as Joseph used his immense economic power and nearly all Egyptian land for Pharaoh.

ל ג'שנה וירא אליו ויפל על צוואריו ויבך על צווארו עוד: ויאמר ישאל אל יוסף אמרתה הפעם אחרי ראותי את פניך כי עזוב ה' ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אבי אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי

לד ובית אבי רצאתם ובקרבם וכל אשר פארץ פנעו פאו אל: והאנשים לעי צאן בני אנשי לז מקנה הו רצאתם ובקרבם וכל אשר פארץ פנעו פאו אל: והאנשים לעי צאן בני אנשי לז פרעה ואמר מה מעשיכם: ואמרתם אנשי מקנה הו עבדיך מנועונו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן בני תועבת

לא מצרים כל רעה צאו: וקרא יוסף ונער לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאתם א ובקרבם וכל אשר להם פאו מארץ פנעו והנם בארץ גשן: ומקצה אחיו ללחח חמשה אנשים יצגום לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה פנעו ועתה תשבו גא עבדיך בארץ גשן: ויאמר

ה בני כבד הרעב בארץ פנעו ועתה תשבו גא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף אמר אביך ואחיו גאן אליו: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיו תשבו בארץ גשן ואם ידעת ויש פם אנשי חיל ושממתם שרי מקנה על אשר עלי:

ו וקרא יוסף את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויבך ויעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב אביך ואת אחיו גאן אליו: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיו תשבו בארץ גשן ואם ידעת ויש פם אנשי חיל ושממתם שרי מקנה על אשר עלי:

ז וקרא יוסף את יעקב אביו ויעמדהו לפני פרעה ויבך ויעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב אביך ואת אחיו גאן אליו: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיו תשבו בארץ גשן ואם ידעת ויש פם אנשי חיל ושממתם שרי מקנה על אשר עלי:

ח ולא השיגו את יוסף שני ימי אבתיו בימי מגוריהם: ויבך יוסף את פרעה ויאמר מלפני פרעה: וישב יוסף את אביו ואת אחיו להם ארצה בארץ מצרים במיטב הארץ רעמסס פארץ עוד

ט פרעה ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו להם לפי השף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים נארץ פנעו מפני הרעב: וילקט יוסף את כל חכסף הנמצא בארץ מצרים ויבאנו בשר אשר הם שברים ויבא יוסף את חכסף ביהוה פרעה: ויתם חכסף מארץ מצרים ומארץ פנעו ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולקמה נמות נגוד כי אפס חסוף:

יא פרעה ויאמר מלפני פרעה: וישב יוסף את אביו ואת אחיו להם ארצה בארץ מצרים במיטב הארץ רעמסס פארץ עוד

יב פרעה ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו להם לפי השף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים נארץ פנעו מפני הרעב: וילקט יוסף את כל חכסף הנמצא בארץ מצרים ויבאנו בשר אשר הם שברים ויבא יוסף את חכסף ביהוה פרעה: ויתם חכסף מארץ מצרים ומארץ פנעו ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולקמה נמות נגוד כי אפס חסוף:

יג פרעה ויאמר מלפני פרעה: וישב יוסף את אביו ואת אחיו להם ארצה בארץ מצרים במיטב הארץ רעמסס פארץ עוד

יד פרעה ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו להם לפי השף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים נארץ פנעו מפני הרעב: וילקט יוסף את כל חכסף הנמצא בארץ מצרים ויבאנו בשר אשר הם שברים ויבא יוסף את חכסף ביהוה פרעה: ויתם חכסף מארץ מצרים ומארץ פנעו ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולקמה נמות נגוד כי אפס חסוף:

טו פרעה ויאמר מלפני פרעה: וישב יוסף את אביו ואת אחיו להם ארצה בארץ מצרים במיטב הארץ רעמסס פארץ עוד

טז פרעה ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו להם לפי השף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים נארץ פנעו מפני הרעב: וילקט יוסף את כל חכסף הנמצא בארץ מצרים ויבאנו בשר אשר הם שברים ויבא יוסף את חכסף ביהוה פרעה: ויתם חכסף מארץ מצרים ומארץ פנעו ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולקמה נמות נגוד כי אפס חסוף:

46:29. Joseph wept continuously. Jacob, however, did not fall upon Joseph's neck, nor did he kiss him, for, as the Sages say, Jacob was reciting the Shema at that moment (Rashi).

Ramban maintains that, in the literal sense, the subject of the verb ויגש is not Joseph but Jacob: "It is well known whose tears are more present, those of the aged parent who finds his long-lost son alive, after having disappeared and mourned for him, or the young son who

47:2. Afraid that if Pharaoh were introduced to powerful men, he would enlist them in his military, Joseph chose the five who were least impressive physically (Rashi).

47:5-6. Pharaoh responded as graciously as Joseph had hoped, giving Joseph full authority to provide his family with the best that Egypt had to offer.

47:10. As a result of Jacob's blessing, the famine ended after only two years, instead of the seven years foretold by Joseph (Midrash).

¹⁶ And Joseph said, "Bring your livestock and I will provide for you in return for your livestock if the money is gone." ¹⁷ So they brought their livestock to Joseph, and Joseph gave them bread in return for the horses, for the flocks of sheep, for the herds of cattle, and for the donkeys; thus he provided them with bread for all their livestock during that year.

¹⁸ And when that year ended, they came to him in the next year and said to him, "We will not withhold from my lord that with the money and flocks of cattle having been exhausted to my lord, nothing is left before my lord but our bodies and our land." ¹⁹ Why should we die before your eyes, both we and our land? Acquire us and our land for bread, and we — with our land — will become serfs to Pharaoh; and provide seed so that we may live and not die, and the land will not become desolate."

²⁰ Thus Joseph acquired all the land of Egypt for Pharaoh, for every Egyptian sold his field because the famine had overwhelmed them; and the land became Pharaoh's. ²¹ As for the nation, he resettled it by cities. * from one end of Egypt's borders to the other. ²² Only the land of the priests he did not buy, since the priests had a stipend from Pharaoh, and they lived off their stipend that Pharaoh had given them; therefore they did not sell their land.

²³ Joseph said to the people, "Look — I have acquired you this day with your land for Pharaoh; here is seed for you — sow the land. ²⁴ At the ingathering of the harvests you will give a fifth to Pharaoh; the [other] four parts shall be yours — as seed for the field, and food for yourselves and for those in your household, and to feed your young ones."

²⁵ And they said, "You have saved our lives; may we find favor in your eyes, my lord, and we will be serfs to Pharaoh."

²⁶ So Joseph imposed it as a statute till this day regarding the land of Egypt: It was Pharaoh's for the fifth; only the priests' land alone did not become Pharaoh's.

²⁷ Thus Israel settled in the land of Egypt in the region of Goshen; they acquired property in it and they were fruitful and multiplied greatly.

PARASHAS VAYECHI

²⁸ Jacob lived in the land of Egypt seventeen years; and the days of Jacob — the years of his life — were one hundred and forty-seven years. ²⁹ The time approached for Israel to die, so he called for his son, for Joseph, and said to him, "Please — if I have found favor in your eyes, please place your hand under my thigh * and do kindness and truth with me — please do not bury me in Egypt. ³⁰ For I will lie down with my fathers and you shall transport me out of Egypt and bury me in their tomb."

He said, "I personally will do as you have said."

³¹ He replied, "Swear to me," and he swore to him; then Israel prostrated himself towards the head of the bed.

were "closed" in expectation of the suffering and despair of the impending bondage. Alternatively, Jacob wanted to reveal to his children the time of the "End," i.e. the Messianic age when Israel's exiles would finally end, but he was prevented from doing so because his prophetic vision was closed, i.e., it was concealed from him.

^{47:29} This was the means of taking an oath; see 24:2.

^{טו} ויאמר יוסף הבן מקנולם ואחיה לכם במקנולם אם אפס בסף ויביאו את מקניהם אל יוסף ותן להם יוסף להם כסף פסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם ככל מקנולם בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נבחר מאדנו כי אם תתם הכסף ומקנה הבמהה אל אדני לא נשאר לפני

אדני בלתי אסגיתנו וארמתנו: למה נמות לעיניך גם אנחנו גם ארמתנו קנה אתנו ואת ארמתנו בלחם ונחיה אנתנו וארמתנו עבדים לפרעה ותן ידך ונחיה ולא נמות והארמה לא תשם: ויקח יוסף את

כל ארמת מצרים לפרעה כי מקרו מצרים איש שדרו כי ידוק עלהם הרעב ותהי הארץ לפרעה: ואת העם העביר אותו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: רק ארמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את ארמתם: ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת ארמתכם לפרעה הא לכם ידע וזרעתם את הארמה: והיה בתבואת ולבלב חמישית לפרעה וארבע חיות יהיה לכם לידע השדה ולבלבם ולאשר בבתיכם ולאכל לשפכם: ויאמרו התינו נמצא חן בעיני אדני וחינו עבדים לפרעה: וישם אתה יוסף לחק עד היום הזה על ארמת מצרים לפרעה לחמש רק ארמת הכהנים לכם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאהוזה לו ויפרו וירבו מאד:

כסית אין כאן פיסאק אלא אות אחת. קיי פסוקים. היילאלי ספוק.

פרשת וחי

כח וחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חיינו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למוות ויקראו לבנו ליוסף ויאמר לו אם לא מצאתי חן בעיניך שים לי ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל לא תקברני במצרים: ושכבתו עם אבותיו וישאתו ממצרים וקברתו בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברי: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו: וישאל על ראש המטה:

כסית אין כאן פיסאק אלא אות אחת. קיי פסוקים. היילאלי ספוק.

פרשת וחי

כח וחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חיינו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למוות ויקראו לבנו ליוסף ויאמר לו אם לא מצאתי חן בעיניך שים לי ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל לא תקברני במצרים: ושכבתו עם אבותיו וישאתו ממצרים וקברתו בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברי: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו: וישאל על ראש המטה:

47:16. Joseph's master plan was to impoverish the Egyptians and make them totally dependent upon the king. 47:21. As for the nation, he resettled it by cities, i.e. from city to city. Joseph transferred the population from one city to the other to establish the monarchy's undisputed ownership of the land, and to demonstrate that individuals no longer had claim to their former property. 47:22. The stress on the royal provision for the priests is a lesson for future generations of Israel never to be reluctant to give their tithes to the Kohanim, Levites, and the poor. God says: "If Pharaoh did not take the land of his